

i disse 16—17 Aar, og som har paavirket de øvrige Medlemmer. Det ærede Medlem for Frederikshavns-Kredsen staaer fremdeles fast og siger: Vi maa over til den tvungne Folkeforsikring, for det er alligevel det eneste, der betyder noget. Jeg glæder mig over, at det ærede Medlem for Verninge-Kredsen til Dels har forladt den synkende Skude, som Forslaget om den tvungne Folkeforsikring i Virkeligheden er. Det er et Fartøj, som har været ude at sejle, men som aldrig her i Landet er kommet i Havn, naar det drejer sig om de alderdomsunderstøttede. Den Lov, vi een Gang har faaet, og som giver de gamle, der er over 60 Aar, Ret til at faa Understøttelse, kan forbedres, men den kan aldrig forringes, og den kan aldrig afskaffes, derom føler jeg mig overbevist. Det har altsaa vist sig, at den Opfattelse, som Socialdemokratiet forfægtede i 1902, har været den sejrende i denne Sag. Man kan ikke faa Alderdomsforsørgelsen bragt ind i det Spor, man fra andre Sider den Gang havde planlagt.

Om selve Lovforslaget vil jeg sige, at Loven om Alderdomsunderstøttelse i Tidernes Løb har virket meget forskelligt. Som Helhed er det gaaet, som det ærede Medlem for Frederikshavns-Kredsen frygtede, at Understøttelserne er steget stærkt. Ved Aarhundredets Begyndelse saa man en stor Fæse i, at Beløbet paa et Aar steg med 30,000 Kr. Landet over. I en nogenlunde stor Købstadkommune er det i de sidste Aar steget med 30,000 Kr. om Aaret. De Summer, der var Tale om den Gang, er for intet at regne mod det, man nu er naaet op til. Vi Socialdemokrater faar Skyld for, at det er os, der har drevet Alderdomsunderstøttelserne i Vejret, og det er ikke uden Grund, man retter denne — jeg vil ikke sige Beskyldning mod Socialdemokratiet, for vi opfatter ikke dette som en Beskyldning — Tale om Ansvarlighed mod Socialdemokratiet, for det er Socialdemokratiets Kritik af den første Alderdomsunderstøttelseslov og af den Maade, hvorpaa mange Kommunalbestyrelser forvaltede denne Lov, og endelig Socialdemokratiets stigende Indflydelse i Kommunerne, der har bevirket, at Understøttelserne til de gamle er steget Aar for Aar. Men jeg ved ikke, om nogen vover

at paastaa, at vi er kommet for højt op med Understøttelserne. De Understøttelser, der ydes Landet over, er, som jeg nævnedes før, meget forskellige, men jeg tror ikke, man tør paastaa, at de nogetsteds er for høje.

I det Lovforslag, vi har indbragt her, foreslaas nogle Ændringer i den nugældende Lov. Der foreslaas, at den Tid, der skal gaa, før et Menneske, der har modtaget Fattighjælp, kan faa Alderdomsunderstøttelse, skal nedsættes fra 5 til 3 Aar. Det var oprindeligt 10 Aar. Jeg ved, at Højre i sin Tid kæmpede meget stærkt for at blive staaende ved de 10 Aar. Herregud, sagde Højre, det er det eneste Selvhjælpsprincip, der ligger i Alderdomsforsørgelsesloven, og hvis man nu tager det bort, gaar det rent galt. Der skulde Aars Arbejde til af Socialdemokratiet og Venstre for at faa denne Nedsættelse til 5 Aar gennemført. Venstre var klar over, at man skulde den Vej ud, men Højre alene stod imod, saa længe det kunde. Et andet Forslag, som var stillet i sin Tid, voldte det ogsaa megen Vanskelighed at faa gennemført. Det var Forslaget om, at Hjælp i Sygdomstilfælde til Læge og Medicin ikke skulde betragtes som Fattighjælp lige overfor Spørgsmaalet om Alderdomsunderstøttelse. Det lykkedes omsider at gennemføre det, og det er gældende endnu. Vi har ønsket at gaa et Skridt videre og bestemme, at al Hjælp, som ydes i Sygdomstilfælde, ikke skal have Fattighjælps Virkninger, naar der er Tale om at opnaa Alderdomsunderstøttelse. Jeg tror ikke, en saadan Bestemmelse vil blive misbrugt. Efterhaanden er det gaaet op for den arbejdende Befolkning, at den maa sikre sig i Sygdomstilfælde, men der gives en Del Mennesker, som af en eller anden Aarsag ikke kan være Medlemmer af Sygekasserne, og det vilde ikke være forsvarligt, at de, hvis de under Sygdomstilfælde ikke kan faa Hjælp af en Hjælpekasse, men nødsages til at modtage Hjælp af det offentlige, skal vente i 5 Aar, inden de kan faa Alderdomsunderstøttelse.

Jeg mindes et Tilfælde fra 1906, da Højre endnu ikke var gaaet med til at nedsætte de 10 Aar til 5. Der kom en Dag en Kone op til mig og beklagede sig over, at nu havde Amtet taget Alderdoms-